

Forfatter: Hertz, Henrik

Titel: BREV FRA: Hertz, Henrik (1844-06-02)

Citation: Hertz, Henrik: "BREV FRA: Hertz, Henrik (1844-06-02)", i *Breve fra og til Henrik Hertz*, Gyldendalske Boghandels Forlag, s. 230. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-001990301-000-shoot-L0019903010000110.pdf> (tilgået 20. april 2024)

Anvendt udgave: Breve fra og til Henrik Hertz

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

Hertz, Henrik, *Breve fra og til Henrik Hertz,*

*Fra Hertz til En Ukjendt Forfatter J. W. *).*
D. 2den Juni 1844.

Som Dem maaskee bekendt, har jeg i den senere Tid havt saa travlt med adskillige Arbeider for Theatret, navnlig med Prøverne paa disse, at dette maa tjene mig til Undskyldning, naar jeg først nu besvarer Deres Skrivelse af 27de April, uagtet jeg strax ved Modtagelsen gjennemlæste den medfølgende Digtsamling.

Angaaende denne Samling maa jeg strax forud bemærke, at jeg med Fornøjelse har fundet meget Dybt og Inderligt i flere af Digtene, meget Oprindeligt, og en stærk Retning til det Tankefulde og Contemplative. — — — Hvad Kritiken vilde have at udsætte paa Samlingen i det Hele, vil nærmest være, at Tankegangen ikke overalt s. 231er overveiet nok iforveien, ikke kort og concis nok, men lider af hyppige Gjentakelser; samt, at der er taget for lidt Hensyn til Versificationen. Versformen er en Tvang, man frivillig underkaster sig; men for at kunne dette, maa man ligesom i Schachspillet kjende Tvangens Love; og man vil da snart erkjende og respectere den høiere Tanke, der aabenbarer sig i disse Love. Et uregelmæssigt Vers saarer Følelsen, som noget Ufuldendt, paa Veien standset. Dette gjælder især om Digtet i 3die Hefte, der synes at skulle være Hexameter; men denne Form forlades ideligt og gaaer over i en formløs Ubestemthed. Man troe ikke, at det correcte, smukt byggede Vers blot søger ved Klingklang at smigre Øret. Ved Vers og Riim kan man opnaae en lyrisk Grundtone, en Musik i Følelsernes Udtryk, som den ubundne Tale (Prosaen) ikke er modtagelig for. Som Exempel vil jeg blot anføre Evalds »Rungstedts Lyksaligheder«, hvis Versform skal være taget af en gammel Psalme.

Naar De nu forelægger mig det Spørgsmaal, om De bør videre forfølge den Vei, De har betraadt i disse Digte, da kan jeg lykkeligviis beraabe mig paa Deres egen Følelse. »Om jeg end tør vedblive« — siger De i Deres Brev — »paa en anden Maade maa det dog være. Jeg s. 232er træt af al denne Eensidighed, en fuldkommen Eensomhed saa let giver.« Thi det er mod Eensidigheden, jeg troer at burde advare Dem. De har forelsket Dem i Smerten og Klagen. Men det er Poesiens Kald at frigjøre Sjælen, luttre den, give Øiet og Tanken et videre Spillerum, en større Horizont og befrie os for det daglige Livs trykkende Sorger. Den skal ikke nære disse, ikke bestandig bøie os dybere under Smerten. Da jeg maae antage, at det er en lykkelig Moder til flere Børn, jeg skriver til, tør jeg vel spørge, om den mørke Anskuelse af Livets Værd og Betydning, denne bestandige Forkasten af den jordiske Glæde vil i Længden kunne tilfredsstille Dem? eller om den sande Religiøsitet ikke vil vide at finde og gjenkjende Gud i Verden, og et Evangelium i hans Skabninger.

Tilgiv mig, at jeg om dette Punkt har yttret mig saa uforbeholdent. Men De har opfordret mig dertil. Om en anden digterisk Retning iøvrigt vil stemme med Deres Individualitet, kan jeg naturligviis ikke afgjøre.

Idet jeg til Slutning takker Dem for Meddelelsen af disse Digte, som jeg har gjennemlæst med megen Interesse, er jeg med Agtelse

Deres ærbødige
H. Hertz.